

Insubordinació o complicitat?

Haviem cregut i volem creure encara que els alts poders de Catalunya, recolzats en la seva responsabilitat i sentit democràtic, si més no davant l'escomesa del poder central, s'havien fet el propòsit de provocar una solidaritat, posant la màxima cura en respectar i fer respectar les consciències i les actuacions legítimes de tots els catalans.

S'escau, però, que les autoritats inferiors no sincro- nitzen poc ni molt amb aquest propòsit i fan tot el possible per a desvirtuar-lo.

Els drets de les consciències son trepitjats ací per un batlle que pot consentir tota mena de sorolls que no siguin el so de les campanes per a funcions religioses, incantant-se de les mateixes per a assumptes profans. Allà un altre batlle o bé tot un Comissari enfellonint-se amb els Joves Cristians de Catalunya, qual patriotisme no té màcula, decretant escorcolls, detencions i clausures. Acullà enderrocamen de creus per ajuntaments o simples regidors que no s'aturen ni davant propietats privades; i més enllà encara, d'altres autoritats interdint excursions pietoses i fins actes de culte dintre el mateix clos dels temples.

En l'ordre judicial s'escomet aquella independència que era el seu millor atribut, per a subordinar-la a les conveniències polítiques. Allò mateix que totes les democràcies han bescantat justament dels absolutismes monàrquics. En mant indret, la justícia municipal es lliura a les intelligències més obtuses, a les voluntats més torçudes i a les passions més enfellonides: edecans de la Dictadura que no saben ni volen sapiguer el català, revoltosos empresonats pels poders republicans del primer bien- ni, tot posposant capacitats amb títol acadèmic i jurídic, deslligades de tot partit polític però que tenen la grossa tara d'anar a Missa.

En l'actuació política, monopoli d'emissores, desarma- ment de persones honrades per a posar la direcció dels nostres gloriosos sometents a les mans dels més apassio- nats dirigents de la cleda política local.

Nosaltres ens fem càrrec de les dificultats que suposa superar els compromisos de cada diputat amb els seus partidaris; però l'autoritat, si ho vol ésser, té el deure de corregir-los, perquè és desmoralitzador i antidemocrà- tic deixar els districtes a mercè de caciquismes agreujats, quan les noves institucions polítiques havien contret el compromís i el deure de bandejar-los.

El nostre Govern, pel seu mateix prestigi, per la seva dignitat i per l'alta missió que té confiada, no deu consen- tir la continuïtat d'aquests procediments que porten la in- quietud a les contrades, fan de l'odi la directriu de la po- lítica local i donen la sensació d'indisciplina i d'injustícia, que cap poder no pot tolerar.

Nosaltres, tot sentint el deure patriòtic de defensar Catalunya davant l'escomesa forana; pel mateix deure patriòtic i sentit cristià, no recolzem ni podem silenciar els errors, partidismes i sectarismes que fereixen les nos- tres consciències, divideixen els catalans i perjudiquen la Pàtria. Per ço mateix que estimem Catalunya, no la podem abandonar quan perilla la seva dignitat, perquè no sabem entendre com es pot abandonar la Mare dissortada quan hom no administra les seves hisendes.

Davant els perills que ens envolten, encara volem es- perar que els alts Poders de la nostra terra, per patriotis- me, i per la solidaritat de tots els catalans, voldran impos- ar la seva autoritat i endegar les vies de la justícia, de la fraternitat i de la convivència ciutadana.

Un document important

La pagesia autèntica fa sentir la seva veu

A l'Honorable President de la Generalitat ha estat lliurat el següent manifest signat per la Unió de Sindicats Agrícoles i concebut en termes patriòtics i amb altesa de mires.

"Honorable President: Si en dies preterits, la Unió de Sind- cats Agrícoles de Catalunya s'a- dreçà a la Generalitat de Catalu- nya, en un document en el qual, entre altres coses, deia: "que era missió específica de tot Govern, l'endegar els conflictes, cercant- los-hi els camins per on, sense per- turbacions de la vida civil, expo- nent de tota civilització, s'hi tro- baran les solucions jurídiques adients a cada moment, i és deure primordial d'aquest, el reservar- se el monopoli de la força i fer complir implacablement les dispo- sicions una volta promulgades, a tots, individus o col·lectivitats, que intentin sortir-se'n"; i això ho demanàvem l'endemà d'apro- recolzava amb la força de la le- galitat, l'autoritat moral indiscu- tible del President de Catalunya. Llavors, com ara, creïem els pro- ductors organitzats, que res no es- tan perjudicial a la riquesa agri- cola com l'estat d'anarquia latent o manifesta, que s'ensenyoreix dels camps de la nostra terra.

Avui, amb la trista experiència dels temps passats, estem més convençuts que mai de la conve- niència de què la Llei s'imposi, per tal que, acabat l'estat actual d'anarquia, s'eviti que els verita- bles interessos de la pagesia, si- guin deixats en segon terme, i que la lluita, absorbint les activi- tats de part dels productors, per- judiqui els interessos dels petits conreadors i empobreixi l'econo- mia agrícola catalana.

En els camps de Catalunya es presenta avui una de les millors collites que poden desitjar-se, en tots els ordres de la producció. La defensa dels preus dels fruits, sobretot dels del petit colliter, el més humil dels conreadors, ha d'absorbir l'activitat de tots nos- altres. Es ara més necessari que mai, l'imperi de la Llei. Es indis- pensable que els conflictes s'aca- bin i fer que tota cosa s'encarriri per les vies que la legalitat im- posi.

Els que tenim el deure de de- fensar únicament i exclusivament els interessos dels productors, no som pas avui sols en la nostra pe- titió. Sabem que un aplec nom- brós de propietaris i arrendataris de terra camps, posats d'acord, ajuntaran llur veu a la nostra. per a proclamar en aquestes hores històriques, la seva adhesió a la Generalitat, fent vots perquè aca- bi el malestar al camp, i dema- nar-vos, al mateix temps, Hono- rable President, que la Llei s'a- pliqui amb l'esperit de generosi- tat, d'efusió, i d'altesa de mires que els moments exigeixen, que la vostra conducta en les hores pre- sents, n'és la garantia més eficaç per al triomf de les nostres llibertats.

Nosaltres, els que més autènti-

(segueix a la segona pàgina)

Un manifest "sincer, desinteressat i cordial"

La Lliga a les seves velleses

per P. Muñoz i Castanyer

La Lliga ens ha sortit ara, en plena canícula i a les seves velle- ses, amb un manifest, compendi de les últimes conferències d'En Cambó i d'En Ventosa i Calvell, per a refrescar la memòria dels seus seguidors i per a incitar-los a perseverar impertèrrits en la po- lítica del morro fort que al cap de més de trenta anys d'actuació ens ha vingut a palesar que és la seva directriu fonamental.

Aquest manifest, malgrat les seves raons i també els seus tò- pics, repetits i coneguts de fa temps, ha estat comentat per la premsa política de casa nostra que en general hi ha vist palesat el desig per part del partit regionalista de donar fe de vida amb una cosa o altra per a entretenir la clientela avui decepcionada i amb un peu a fora. Desertors del Parlament Català, els seus dirigents senten la necessitat de fer-se sentir d'una manera o altra de l'opinió pública, però havent-se tancat ells mateixos gairebé tots els camins per ar- ribar-hi no els queda altre remei que servir-se de les planes grises de *La Veu de Catalunya* per oferir «sincerament, desinteressadament, cordialment, el seu concurs» no sabem ben bé a què o a qui. Perquè estem segurs que un oferiment d'aquesta mena fet al per ells ano- menat «Govern de l'Esquerra» o al també per ells qualificat «Par- lament dels rabassaires», precisament cada dia des de les planes de *La Veu*, no contribuirà a altra cosa sinó a fer rodar més el cap als seus propis seguidors, als quals cada dia fa més angúnia tot això del catalanisme i de l'autonomia... a mans dels altres.

Aquest manifest, com que va adreçat a l'opinió pública, i nosal- tres d'aquesta també en formem part, ens pensem que dient-hi la nostra contribuïrem a la bona obra de caritat de demostrar que de la «Lliga», benets de nosaltres, encara en fem cas.

Som catalans i perquè voldríem que la política a Catalunya fos integralment catalana i lliure de tot ingerència forastera cada ve- gada que veïem un partit com la Lliga, essencialment conservador, que desvarieja, fuig del rengle o se surt de fogó, ens escriueix el pensar on anirà a parar tota aquesta gran massa de gent materia- litzada i fossilitzada que segueix a aquest partit que, encara que desorientat, gràcies a confondre la tradició amb la rutina conserva encara almenys un vernís de catalanitat que no trobem, per ara, en cap altre partit de la dreta. Partit de mal menor, com reconegué el seu propi líder senyor Cambó, si es deixa arrossegar per aquest afany rebec i de fer el tossut, que ara més que mai predomina a les seves altures, el veiem de dret a la desfeta amb greu dany per a la política general catalana, doncs aquesta gent escèptica, ben nom- brosa per cert, que avui és a la Lliga perquè a casa nostra ja no pot anar enllac, s'agafaria adalera al primer partit espanyol que sapi- gués seguir-los la beta oi més amb l'empeltament de demagògia «bien» que la Lliga els hi ha prodigat i prodiga encara. Lerroux, en espanyol, predicava demagògia a les esquerres catalanes que hi queien com a mosques, mancades d'una esquerra estrictament ca- talana. Si ara un Gil Robles o un Martínez de Velasco, aprofitant l'atroïnament i «babalà» de la Lliga, vénen a predicar «alta de- magògia» a les nostres dretes, l'èxit el tindran segur i veurem com ara seran elles les qui com uns lerrouxistes qualsevols s'embabi- caran sentint passar la nostra bugada amb la bella i harmoniosa llengua de los conquistadores.

Per això és de lamentar, i com a catalans confessem sincerament que, perdent la Lliga la carta de navegar, la política catalana corri el risc de veure recollida per uns vaixells estrangers tota aquesta munió de tripulants que sempre estan a punt d'anar allà on hi cap tothom i on hom hi admet tothom. I en això, per ara, a Catalunya, la Lliga no hi té successor.

La Lliga, pessimista, ha fet un manifest semblant a aquests testaments fets quatre dies abans de fer l'últim badall i que a falta d'hereus naturals estan carregats de màximes i bons consells pel qui vllgui carregar amb el mort.

I pensar que si la Lliga volgués, només fent-se càrrec de la rea- litat — ella, la de la política de realitats — encara podria passar una bona vellesa.

S'ha posat a la venda el fulletó que publicà EL TEMPS, referent a la doctrina d'Unió Democràtica de Cata- lunya tocant a la qüestió de la terra, juntament amb la Llei de Contractes de Conreu. Conté, a més, alguns comentaris sobre els avantatges i les falles d'aquesta.

Es ven al preu de 20 cèntims.

Per comandes a l'Administració d'«EL TEMPS»

Rivadeneira, 4 - Telèf. 20400

Les dictadures i els intel·lectuals

D'ençà que s'han posat de moda els règims dictatorials els cabdills d'aquests sistemes de govern han tingut i han demostrat una profunda rancúnia contra els intel·lectuals. A cada ocasió que s'ha presentat han blasmat amb paraules agres i despitades l'obra dels homes que dediquen llur sensibilitat a elevar el nivell moral de llurs compatriotes i a estudiar els avenços que fa o podria fer la humanitat en els temps actuals. Tots els dictadors que hem tingut la dissort de conèixer, un dia o altre han llançat manifestacions contra els intel·lectuals als quals consideren com una mena de bèsties negres que minen el prestigi del feixisme. Nosaltres tenim el record, ben viu encara, d'aquell famós general Primo de Rivera, el qual gairebé cada dia dedicava unes quantes floretes als escriptors que demostraven llur inconformisme davant les concepcions barroeres del dictador espanyol o dels lacais i botxins que el secundaven. En els nostres dies tenim el cas de Rússia on els dirigents soviètics senten un menyspreu infinit pels intel·lectuals i els condemnen a la misèria més espantosa, com si fos un crim mostrar-se intel·ligent i observador. I durant la present setmana, Mussolini, en una de les seves gestes espectaculars, mentre batia el blat produït per primera vegada a Sabandia, va llençar el seu anatema contra els intel·lectuals amb l'excusa de que es limiten a tenir, quan més un sol fill, en perjudici de la pàtria, acusació molt pueril i mancada d'una base sòlida.

El "duce" assegurà que l'època actual, "il secolo fascista" veurà la fi dels intel·lectuals i els anorrearà com uns éssers perfectament inútils, per a deixar pas als homes que estimin la dictadura del feix i no hi oposin cap entrebanc. Naturalment que Mussolini ha parlat com ho fa sempre, entremig de visques i exclamacions que l'enardeixen i l'exciten a continuar pel camí de l'abrandament. Aleshores ja no té aturador i trenca moltes coses que més tard haurà d'aparar amb la goma de la suavitat.

El cas és, doncs, que els dictadors, tots en general, senten una estranya animadversió pels intel·lectuals. Davant d'aquest fet cal demanar-se: Per què? És, potser, per la nosa que fan a l'actuació dictatorial els homes que senten un gran amor envers la democràcia i existeix la por de que llurs raonaments caiguin com llavors fecunda en l'ànim dels subjugats? Tenen la temença els dictadors de que els pobles sotmesos a llur caprici s'escolliran la veu dels intel·lectuals que volen treure'ls del damunt l'estigma de la dictadura? Aquest odi que vessen les paraules i les disposicions dels cabdills sembla demostrar que si.

Ortopèdia TEIXIDO

recorda als socis d'U. D. C. i molt particularment als senyors Metges, les seves especialitats en braguers, faixes i mitges de goma, etc., etc.

Aribau, n.º 5

Telèfon 33882

Representants d'U. D. de C. a Euzkadi

Els senyors Carrasco i Formiguera i Roca i Caball, assistiran demà, en representació de U. D. de C., a l'homenatge que es celebrarà a Tolosa, organitzat pel Guipúzcoa-Buru-Batzar, als parlamentaris bascos, per l'actitud presa en posar-se al costat de les aspiracions de Catalunya.

(ve de la primera pàgina)

cament representem la riquesa agrícola, que estem i volem continuar al marge de les lluites apassionades entre estaments agraris, que enterboleixen la clara visió dels interessos que ens són comuns, creiem que si bé la Llei aprovada pel nostre Parlament, pot negar-li ni tan sols regatejar-li, conté articles inadaptats fent ús d'un dret que cap català a la realitat del conreu de la nostra terra, creiem també que té mitjans el Govern de la Generalitat per a trobar la solució harmònica, que seria acceptada per gairebé la totalitat dels pagesos de Catalunya; i és desig de tots nosaltres, que el Govern dicti les normes i reglaments i obtingui del Parlament, si fos necessari, la modificació d'aquells articles que sense alterar l'esperit de la Llei, facin possible l'aplicació d'uns preceptes, que en determinades comarques poden perjudicar qui pretenen afavorir, massa rígids, potser alguns, poc clars altres, per tal que una Llei feta per corregir abusos, i acabar amb les in-

justícies no sigui creadora del que pretén acabar.

Es per això, que si la nostra modesta col·laboració, Honorable President, pot ésser d'utilitat, no ha de mancar-vos; i amb tot l'entusiasme i la més viva fe, aportarem la llarga experiència que damunt els problemes de la terra tenim, per tal que la Llei de la qual s'ha intentat fer-ne la pedra de discòrdia entre els catalans, sigui la base més ferma per assentar-hi la riquesa i la prosperitat de Catalunya.

Us preguem, finalment, Honorable President, que captenint-vos, Vós i el Govern de la Generalitat de Catalunya, de la importància cabdal de la riquesa agrícola de la nostra terra, vulgueu concedir-li tota l'atenció que es mereix; i tinguem la seguretat que amb la força que us donaran els productors agrícoles, agrupats en les hores de perill al voltant de la vostra figura representativa, podreu assentar les llibertats i la riquesa del nostre país, damunt la roca viva de la pagesia, que res ni ningú no podran destruir.

Signen: Carles Jordà, president de la U. S. A. i del Comitè Oleícola; Pere Cabot, president del Comitè de Productes Hortícoles Primerencs; Ferran Zulueta, president del Comitè de Ramaderia; Joan Pi, president del Comitè de Fruites i Verdures; i Ramon Vidal, president del Comitè de Cereals."

TAPIOQUES i PURÉS

Figuera

són els millors.

La setmana a Catalunya

De mica en mica, gràcies als esforços dels homes de bona voluntat i a despit dels que volen mantenir el caliu de la intranquil·litat i de la discòrdia, va evolucionant l'afer del conflicte entre el Govern espanyol i la Generalitat que es barreja amb l'afer de la discòrdia interna que migparteix Catalunya. Han arribat les coses a un punt, que el remei és ja una cosa urgent, si es vol evitar una catàstrofe. Estem segurs que no trigaran a fer-se públiques les veus que, fins ara en privat, han anat maldant per assolir una rectificació de les tares de la llei de contractes de conreu i una virada en la manera d'ésser exercida la funció de Govern a Catalunya.

Hi ha a través de la nostra terra estranyament barrejats, alhora, una munió de fermentos anarquizants i una manifestació de desigs de pau i d'avinença. Es necessari, per neutralitzar els primers i satisfer els segons, que tothom hi posi el seu gra de sorra. Si, gràcies a aquest sentit de col·laboració, la situació present era superada, la posició de Catalunya n'esdevindria enfortida i la nostra Pàtria podria retrobar el camí de la seva grandesa. Si, al contrari, els odís, les iniquitats i les cobejances són més forts que tot, la nostra col·lectivitat nacional en resultarà rudament colpida i, per força, passaran molts d'anys abans que veiem reparats tots els mals que se'n derivaran.

Ens trobem, doncs, en un moment crucial. No sabríem recomanar mai prou el seny i el patriotisme. Per això sobretot ens sap greu que la Lliga s'hagi produït en els termes que ha emprat en el seu darrer manifest. Gairebé sense esmena subscriuríem les seves conclusions, però si està realment animada d'un desig de concòrdia, no havia de limitar-se, en assentar les premisses d'aquelles conclusions, a fer una requisitòria (que subscriuríem també en molts dels seus extrems) contra l'Esquerra, sinó que calia que confesés les seves pròpies culpes, que no són poques, i no volgués justificar, i àdhuc convertir en mèrits, el que no són sinó febleses i claudicacions que han contribuït tant com els contrafurs de l'Esquerra a congriar els perills de l'hora present.

C.

Contra una campanya sistemàtica

Una comissió de la F. J. C., acompanyada del diputat Sr. Romeva, visita el President de Catalunya per a protestar i queixar-se de la persecució i excés de zel d'algunes autoritats locals.

El Consell Federal de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, prengué, en la seva darrera reunió, l'acord de visitar les nostres autoritats per protestar de la campanya sistemàtica que se segueix contra els seus centres, clausurant-ne alguns, i molestant amb escorcolls — no cal dir que sense cap resultat — a d'altres, i posant obstacles a la concessió de permisos per a la celebració d'actes públics; fets tots ells injustificats, que se succeeixen amb progressiva freqüència, principalment a les comarques de Tarragona. Realitzada la visita, el President de la Generalitat ha donat seguretats que serien esme-

De com ens sortirem de la incomprensió

Hem passat dies d'angoixa més o menys inquietadora per causa de la incomprensió política.

Ací hom vol desconèixer que el 12 d'abril de l'any 1931 el poble va votar la independència de Catalunya i que l'ha seguida votant en les tres eleccions consecutives següents, malgrat en la cinquena elecció, quan les eleccions de diputats al Parlament espanyol celebrades el 19 de novembre del 1933, el poble no pogués fer més que votar ço que els partits polítics li presentaven, o bé deixar de votar. El poble, però, no és extremós i passa per una prova de sofriment abans de trencar les consuetuts patriòtiques que, malgrat les accions dels homes, persisteixen per llei natural. És qüestió de depuració, i cal acarar-se altre cop amb els qui pretenen el domini de Catalunya, quan ja saben ells que el fet popular fou la votació d'alliberament en quatre eleccions seguides, i que malgrat entendre-ho, no volen cedir, confiats en que el seu major habilitós saber els farà sortir amb la seva.

Ens hem armat espiritualment, i àdhuc potser materialment, fins a un punt de màxima tensió. Els espanyols contra els catalans, i aquests veient el perill de l'abraonada, han estat amatents convenintment a la defensa.

Gràcies a Déu no s'ha arribat a rompre, car hom sap que està en fals per a poguer-se tirar damunt Catalunya. En consciència i davant del món, Catalunya té raó. El poble ha votat el seu alliberament i ningú té dret a immiscuir-se a casa d'altri. I no estarà per demés de no oblidar la sentència: «Vox populi, vox Dei».

—Bé, parlem-ne—dirà el qui no vol perdre la còmoda posició assolida en els anys de decadència de la monarquia espanyola i que fa tot el que pot per a que hom no n'alteri l'«estatu quo», la llibertat absoluta no ens convé, perquè l'economia catalana en seria seriosament malmesa. Bé, doncs parlem-ne, car és breu i clar.

La decadència en els temps darrers de la monarquia fou llarga i hom la copsava arreu amb les facilitats assolibles per influència de diner, d'amistat, etc., etc. I això sembla que encara perdura. La gent que accepta diners a canvi de cedir una facilitat es desmoralitza. Els qui donen diner o empren influència d'aparent amistat, però realment de comprensió de conturbeni, també es desmoralitzen. Els qui són en un lloc per acció imponent de força o d'habilitat, si es creuen que pel sol fet d'estar-hi hi són en dret i autoritat, i manen i disposen com si realment els tinguessin, també es desmoralitzen.

Per tant, si la monarquia emparava els mitjans clandestins de facilitats, i aquests desmoralitzen, és evident que una i altra part contractants es varen desmoralitzar.

Es aleshores quan és possible el rellevament del valor moral de l'actuació pública per un acte legal, com són les eleccions, d'actuació popular amb les consuetuts patriòtiques, encara que aquest rellevament sigui fet barroerament pels renegaires de l'aparent autoritat, puix són renegaires o rebels per causa de la desmoralització produïda per les actuacions públiques decadents que els hi privaren el seu dret i els hi contradigueren el coratge generós en simplicitat de vida.

Res, doncs, de ço que en temps de la decadència monàrquica espanyola hom pretengué establir amb les facilitats té ara el dret d'engir-se com representant interessos nacionals catalans.

Així establert, cal retrobar l'economia catalana i saber quins són realment els aranzels interessants per a que l'home competent que treballa amb la seva responsabilitat estigui a cobert d'una concurrència poderosa, a l'ensem que hom ha de foragitar els aranzels excessius de favor que priven una competència normal saludable.

Els enemics de Catalunya, com els d'Espanya, no són els espanyols i els catalans, respectivament, sinó que són, a Espanya, els espanyols, i a Catalunya els catalans, que, rics o pobres, no volen entrar en el fons de les qüestions per raó de comoditat o de presumpció o per a defugir que el contrincant aclareixi la situació falsa que defensen amb astúcia. Tots aquests, ací i arreu del món són els que llencen els homes a la guerra: el coratjós hi va i es bat amb altres com ell, però no contra l'enemic. Així veiem la post-guerra europea embolicada en els sofismes materialistes i de vagància que priven que l'home treballi, puix totes les lleis coercitives ho són positivament pel qui treballa amb pròpia responsabilitat moral, i relativament pels astuts.

El cas més visible d'una constitució ponderada sembla que l'ha donada l'organització suïssa, que en el fons no és altra que aquesta: «tothom un treballador, tothom un soldat». Llibertat per al treball en la iniciativa personal responsable de la seva vocació, i obligació en la defensa d'aquesta llibertat.

Així a Catalunya el govern ha d'estar recolzat en la voluntat del poble i ha de respectar i servir el dret a guanyar-se la vida cadascú en les seves facultats, defugint establir lleis de privilegi perquè priven l'exercici de l'obligació que té l'home de guanyar-se la vida. Les lleis per a aquest servei les ha de fer Catalunya sense rezel de possibles intervencions d'altres i la economia així restablerta, pot ésser útil perquè és la pròpia. I quant a la necessitat de relacions econòmiques amb Espanya cal col·laborar fins a trobar el coeficient de la mutual conveniència.

I serà llavors quan restablerta en una i altra nació l'economia pròpia, la pau hi esdevindrà també restablerta i l'esperit, ja tranquil·lit, desarmarà el braç.

A. S. D.

nats els casos que li han estat exposats concretament, i que, en general, s'evitaria la seva repetició.

El president de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, ha fet constar una vegada més, amb

motiu d'aquesta visita, l'absolut apoliticisme de l'entitat que presideix, la qual, en compliment dels seus fins essencials d'apostolat al camp de l'Acció Catòlica, roman sempre totalment allunyada de les lluites de partit.

De Re Agraria

per F. Duran i Canyameres

Les expropiacions

Un dels extrems de la llei de Contractes de Conreu que ha estat objecte de més censures i que ha provocat major oposició és el referent a les expropiacions de terres que es poden fer, segons la tal llei, en profit exclusiu dels conreadors de les terres i, en perjudici, per tant, dels actuals propietaris que no es menen ells mateixos les terres. S'ha volgut presentar aquesta expropiació o redempció de les prestacions que avui es veu obligat a pagar el conreador, com una invenció demagògica dels líders agraris de les nostres terres i dels diputats del parlament de Catalunya que presentaren i votaren la llei. En aquest article anem a demostrar el contrari, o sigui que l'expropiació de les terres té els seus antecedents en múltiples legislacions d'altres indrets.

El projecte de llei d'arrendaments de finques rústiques presentat a les Corts espanyoles, publicat a la «Gaceta de Madrid» de 9 d'abril de l'any passat, i que encara està pendent de discussió, vol justificar en el preàmbul la justícia de la seva presentació amb les següents paraules: «Los cultivadores son merecedores de protección legal porque han suplido una deficiencia funcional de la propiedad; la legislación actual se inspira tan sólo en la protección de los intereses del arrendador», cosa que el notari Azpeitia, de Madrid, gens suspecte en quant a esquerrisme, ja afirmava en un llibre publicat l'any anterior a la presentació d'aquest projecte de llei. La finalitat de les lleis de contractes de conreu, tant de la catalana, aprovada pel Parlament, com de l'espanyola, és la de que el producte de la terra sigui per al que la treballa. I aquesta tendència a fer propietaris els arrendataris és universal i és a tot arreu un símptoma dels temps, com reconeixia Josep Pla en una carta de Londres publicada a «La Publicitat» en la que exposava el programa de reformes agràries del partit liberal anglès.

En parlar de les expropiacions que s'han fet a l'aplicar les lleis agràries dels diferents països d'Europa s'ha de tractar de quines finques són les es subjecten a expropiació, de les persones o entitats a les quals aprofita, de si serà mitjançant indemnització o no, de quines persones o entitats paguen el preu d'expropiació, cas d'ésser feta mitjançant indemnització als actuals propietaris, de la quantia de la indemnització, o sigui de la valoració de les terres que s'expropien, de si els expropiats cobraran al comptat o a terminis, de la forma en què seran indemnitzats (cobrant el valor de la terra expropiada en metàl·lic, en paper de l'Estat o en paper especial o en una forma mixta) i de si podran disposar immediatament de les quantitats que rebin. Anirem estudiant cada un d'aquests aspectes en les lleis de reforma agrària dels diferents països europeus.

Quines finques es declaren subjectes a expropiació o sigui criteri que presideix a la mateixa.—En la base cinquena de la llei de la reforma agrària espanyola es diu que seran susceptibles d'expropiació les finques rústiques de corporacions, fundacions i establiments públics que les explotin en forma d'arrendament, aparceria o en qualsevulla altra forma que no sigui explotació directa, les que per les circumstàncies de la seva adquisició es pot deduir que foren comprades amb fins d'especulació, els senyorijs jurisdic-

cionals, les ermes o manifestament mal conreades, les que ultrapassin una determinada extensió i les explotades sistemàticament mitjançant un règim d'arrendament a renda fixa. De manera que com a criteri per a determinar en la llei agrària espanyola quines terres poden subjectar-se a expropiació, s'atén, unes vegades, a l'origen del dret del propietari (terres dels senyorijs jurisdiccionals, terres comprades ja amb un fi especulatiu), a ésser d'una extensió desmesurada a criteri de la llei (latifundis), a no ésser conreades o a que el propietari s'ha desentès del conreu directe de la terra donant-la a conrear a al·lri.

Per la llei búlgara de 9 de maig del 1921 s'expropien totes les terres d'una extensió superior a 30 hectàrees, essent d'advertir que a Bulgària, com passa a Catalunya, les propietats no són d'una gran extensió, estant el 80 per cent de la terra distribuïda en propietats d'una extensió que no passa aquell límit i que a més el conreu directe és la característica de les explotacions agrícoles. Les lleis de 7 de setembre del 1921 i 20 de desembre de l'any següent varen disminuir en gran manera el radicalisme de la llei del 9 de maig del primer d'aquests anys, fent pujar fins a 150 àrees el màxim de l'extensió de les terres exceptuades de l'expropiació i a més varen declarar tan sols susceptibles d'ésser expropiats els camps i els prats.

A Estònia, per la llei del 1919, totes les terres de més de 300 decaïmes (la decaïma equival a poc menys de dues hectàries) es varen expropiar.

La llei de colonització alemanya que porta la mateixa data que la Constitució de Weimar o sigui la d'onze d'agost del 1919, disposa que podran ésser expropiades les terres ermes i a més que es pot obligar els propietaris de terrenys de més de cent hectàrees d'extensió a cedir a un preu raonable la tercera part del terreny de la seva propietat.

De manera que les raons principals que les legislacions tenen en compte per a declarar expropiables els terrenys és la seva excessiva extensió (latifundis) o bé el no ésser conreats. En canvi en la llei de contractes de conreu catalana (arts. 44 i 57) s'atén com en el programa agrari del partit liberal anglès i en la reforma agrària espanyola (paràgrafs 4 i 12 de la base 5) a si el propietari s'ha desentès del conreu directe i ha donat la terra a menar. A Itàlia, més ben dit, a Sicília, ja que les lleis agràries italianes s'han declarat tan sols aplicables a aquella illa, pel projecte del partit popular també es declaren susceptibles d'expropiació les finques mal conreades i els latifundis que estessin a menys de deu quilòmetres de poblat i el mateix es deia en el projecte dels reformistes. De manera que allà també veiem com a fonaments de l'expropiació l'excessiva extensió de les terres i el mal conreu.

En altres articles successius estudiarem qui són els beneficiaris de l'expropiació agrària, si els drets del propietari sobre la terra que dona a menar poden ésser redimits pel pagès o han d'ésser abolits, qui és el que paga les indemnitzacions, cas d'ésser pagades al seu propietari les terres expropiades, qui cobra la indemnització, com es calcula la quantia d'aquesta i la forma i plaços del pagament en les diferents lleis agràries europees i especialment en la llei catalana de contractes de conreu.

Una setmana més...

per Marcel de Palau

Res de nou dèiem la setmana passada; res de nou, tindriem de repetir aquesta. Una sessió tumultuosa, com la que serví per tancar les Corts espanyoles, no és prou. Fou només una petita prova psicològica en la que hom pot fer un estudi dels grups polítics espanyols, davant de la reacció constatada en la discussió que tingué lloc l'últim dia abans de les vacances, discussió que va arribar a termes fantàstics, no pas per a solucionar el problema català, sinó per palesar els seus odis de partit. Aquesta sessió no ens ha dit res més que el que ja sabem; que si Prieto va a favor dels catalans no és per altre motiu que per fer la contrària als monàrquics de Goicoechea i per anar fent galeria repetint una i altra volta la seva teoria de l'últim baluard de la República.

Quin ha estat el resultat d'aquesta sessió? El vot de confiança al Govern. Jo voldria preguntar a aquells que amb tanta alegria reberen la notícia, aquells que diuen que hom ha guanyat a primera instància i que el camí de la solució resta obert, si és que volen que aquesta qüestió degeneri en un mercat privat entre el Govern d'allà i el d'ací. Potser és aquesta solució de què ens parla cada dia «La Publicitat» quan ens diu «amb tota franquesa» que el problema podrà resoldre's en una relació directa amb el Govern de la República? Es que ja no es recorden dels funestíssims resultats obtinguts amb l'Es tatut, seguint aquesta tàctica del regateig? Es que per atzar no estem sofrint les conseqüències del mateix?

No és pas aquest el camí a seguir, i la solució no ha sortit encara. Una setmana més i potser també haurem de tornar a dir que res. Ara com ara, però, abans que reconèixer com a solució certes «compendas» o «relacions» de mercat, francament ens estimem més dir que ha passat una setmana més...

I esperar, una mica més, vigilant els d'ací i els d'allà.

TAPIOQUES i PURÉS

Figueres

són les millors.

Bústia d'«El Temps»

E. B.; Blanes.—Rebudes 2385 pessetes en gir postal. Resten ateses vostres indicacions.

Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana; Blanes.—Lamentem que la manca d'espai no ens hagi permès tractar més extensament la vostra gaia festa.

J. S.; Tarragona.—Per correu apart rebreu els números interessats. Escric.

Ll. M.; Manlleu.—Rebreu lletra nostra.

P. A.; Navàs.—Traspassem la vostra encoratjadora lletra a la Secretaria del Partit. Moltes gràcies. Rebut el gir anunciat.

Ll. T.; Sant Martí Sapresa.—L'import de la subscripció (2 pessetes trimestre i 750 ptes. l'any) pot fer-se efectiu per gir postal o amb segells de correu.

Entorn del plet català

per Joan Roca Giralt

Confusionisme perillós

Davant dels múltiples aconeteixements perquè ha travessat, i està travessant encara, la nostra estimada Catalunya, per la ja tradicional incomprensió dels poders estatals, que des de Madrid estant, i amb la vergonyosa col·laboració d'alguns que tan solament per equivocació nasqueren a Catalunya, malden per imposar-nos el seu esperit absolutista i absorbent, s'ha aguditzat com mai, aquell confusionisme que tantes i tantes vegades hem denunciat, i que nosaltres considerem, com el més perillós dels enemics, que atentament i sol·licitament ens setgen, per impossibilitar el nostre definitiu recobriment nacional que indefectiblement en pervindria, si l'actuació de tots i de tothom fos clara i diàfana, i no és prestès al joc dels nostres enemics, que amb aquest confusionisme aconseguixen semblar, no ja solament la desorientació, sinó que lamentablement per nosaltres, assoleixen la discòrdia entre aquells sectors, les diferències ideològiques dels quals, no són pas tan profundes que no permetin una col·laboració, encara que tan solament fos circumstancial, i limitada exclusivament a l'obtenció d'una unitat nacional que ens fes forts i resistents enfront dels nostres adversaris d'altres terres, que malden per convertir-se en enemics de Catalunya.

I, si, aquestes actituds i aquestes posicions les considerem perniciosos en tots els temps i en totes les èpoques; si les considerem detestables en totes i cada una de les moltes activitats de la vida civilitzada, les hi considerem més encara, dins i fora de Catalunya en aquests moments gràvids de responsabilitats i de perills, en què es ventilen qüestions tan transcendents, com la dignitat i les llibertats d'un poble, que vol i desitja ésser plenament, totalment lliure, amo i senyor dels seus destins.

Es per això que nosaltres, una vegada més, llancem la nostra veu als quatre vents, per tal que tots, amics o enemics, germans o estrangers, col·laboradors o detractors, ens captinguem del veritable sentit de l'exacta posició d'una qüestió, que a hores d'ara, més que qüestió catalana com se l'anomena, s'ha convertit en pretext confusionari de partidismes i baixes passions, que estan totalment allunyades del veritable sentit de pàtria, que en sí ha de tenir, i que no en pot tenir d'altre, si la qüestió ha d'ésser catalana.

El mal del problema, la dificultat d'aquesta qüestió està, però, en que no és ni un problema ni una qüestió catalana, sinó única i exclusivament, un problema i una qüestió espanyola.

I això, sembla que ho vulguin desconèixer, els que pomposament són el mateix, els altres ho carreguen a la manca de catalanitat. I així, no és d'estranyar, que mentre els uns en fan responsables, de la situació creada, a la manca de catalanisme històric i al sectarisme de les esquerres, catalanes o espanyoles, ja que desgraciadament don el mateix, els altres, ho carreguen a la manca de catalanisme pràctic, o a l'excés de fòbia i incomprensió de les dretes catalanes, o espanyoles, que desgraciadament també vol dir el mateix. I els uns ho plantegen com un problema de dretes i els altres ho voldrien plantejar com un problema d'esquerres. I d'ací neix el confusionisme que tant de mal ens fa.

Però nosaltres hem de dir-los als uns i als altres, que aquest problema, aquesta qüestió, no és ni de dretes ni d'esquerres, i per tant no hem de permetre que amb ella hi juguin ni les dretes ni les esquerres. Es tracta d'un problema, d'una qüestió que té fondes arrels, i que té solament una solució, que és la de la nostra plena i absoluta llibertat, que no l'haurem d'emprar, entenguim's bé, ni en benefici d'unes dretes espanyoles que mai ens han entès, ni en benefici d'unes esquerres també espanyoles, que si ens haguessin entès millor, quan elles governaven, ara no ens trobariem amb uns problemes, i amb unes qüestions, que són possibles en «Regions autònomes», però que no ho serien en nacions lliurement reconegudes, encara que formessin part d'una Confederació ibèrica lliurement pactada.

Per això, no hi ha dret a eternir-se davant d'uns oferiments egoistes de les esquerres i dels socialistes espanyols, però tampoc hi ha dret, i menys entre sectors que per llur situació, d'imparcialitat almenys doctrinària, es valguin d'aquest pretext per combatre despietadament, i no pas gaire cristianament les esquerres catalanes, que si bé han comès pecats capitals, també els han comès les dretes, i fins potser aquestes, si molt aprofundísim, podrien carregar sobre la seva consciència, molts dels mals, que elles, amb la seva actuació anticristiana, moguda sempre per la baixa i eixorca política d'interessos, han originat, o ajudat, si més no, a produir-los, a les esquerres.

Per tant, davant d'això, solament hi ha una política possible, una política clara i diàfana, allunyada de confusionismes perniciosos i contraproduents. Aquesta és la política seguida per Unió Democràtica de Catalunya, que per sobre de dretes i d'esquerres, és de Catalunya. I perquè és i es deu a Catalunya, no permetrà mai que amb la seva actuació modesta, humil si voleu, es converteixi un problema de llibertat nacional en un esquer partidista, i una República que ha d'ésser catalana i per a tots els catalans, en un baluard d'una altra República o Monarquia forana, sempre opresores, que nosaltres en bona doctrina nacionalista i àdhuc cristiana, no podem admetre, després de la llarga experiència que una i altra ens han donat.

Catalunya, pels catalans, sí, però també per tots aquells que dins d'ella mateixa acceptin i acatin el nostre fet diferencial. Però, a més, Catalunya també per aquells altres pobles que, com Euzkadi, senten i viuen els mateixos problemes i els mateixos neguits. Solament així hi haurà solució, hi haurà pau i harmonia, entre tots i tothom. Fora confusionismes i actituds bastardes. Cara neta i pit enfora. Visca Catalunya!

NOVES PUBLICACIONS REBUDES: *Llum*, setmanal de la Poble de Lilet. — *Jagi, Jagi*, periòdic nacionalista basc, de Bilbao. *Castellania*, quinzenal de Gandesa. — *Esquerra*, setmanari d'Olot. Benvinguts siguin els confreres amb els quals gustosament establim el canvi.

Dits i fets

En una població no gaire lluny de Barcelona, hom procedí, obeint ordres superiors, al desarmament del Sometent. En virtut d'això restaren expulsats d'aquesta institució honradíssims catalanistes i fervents republicans. En canvi hom ha armat a bona pila de murcians i altra gent no catalana d'aquesta que hom no sap d'on ve ni on aniran a parar... però que votaren el caciquisme esguerrà local.

Tot sigui per la concòrdia.

En aquestes hores en que bona part del poble cristià de casa nostra ha palesat el seu entusiasme patriòtic i s'ha adherit coratjosament de manera individual o col·lectiva al Govern de Catalunya per tot el que calgui per a la defensa de la dignitat i de la llibertat de la Pàtria, des de les altes governamentals hom ha tolerat que els atacs als sentiments catòlics de la majoria dels catalans sovintegessin en molts llocs de fora Barcelona, àdhuc amb la complicitat de les autoritats locals. Creus de terme enderrocades, escorcolls sense ni so, manifestacions de fe prohibides, etc., etc. tot portat a cap per elements covards de cos i d'ànima que a la primera piula que esclati els venen a correr o encauar-se, com ho estaven en temps de la dictadura, molts d'ells.

Sembla que l'Honorable President de la Generalitat s'aparelli per anar un dia d'aquests a Madrid, potser per allò de que "qui cara veu, cara honra".

Aimenys que li surti millor que al cèlebre Sbert o que al gran Hurtado.

La U. S. A. ha publicat un manifest assenyalat i conscient de la gravetat de l'hora present.

A l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre els hi ha fet l'efecte d'una pedregada seca. Els seus dirigents, després d'enviar un telegrama de protesta al Sr. Samper, han acordat portar l'afar al Tribunal espanyol de Garanties acusant a la U. S. A. de competència il·lícita i d'anar contra la integritat i la unitat de l'Institut de Sant Isidre, únic e indivisible... fins ara.

Aquest manifest, que en podríem dir dels propietaris i rabassaires que no baden, sembla que de bones a primeres ja ha esbullat els plans d'una colla de veus que tant a la dreta com a l'esquerra es preparaven per seguir enverinant la qüestió plantejada per a mantenir el caliu fins a les primeres eleccions.

Això que l'autèntica pagesia es deixondí i es decideixi per la concòrdia, farà de mal parir a més de quatre de la Lliga i de l'Esquerra.

Davant d'aquest manifest, que farà el Govern de la Generalitat? És una nova ocasió que hom li brinda per, deixant de banda les conveniències partidistes, poguer demostrar que encara és a temps per governar per a tots els catalans.

Unió Democràtica de Catalunya al Parlament

En defensa del nostre patrimoni espiritual i artístic

«En un moment com aquest —ha dit Pau Romeva al Parlament— en què demanem l'assistència de tots els catalans, no hem de ferir els sentiments arrelats en una gran quantitat també de catalans»

(Del «Diari de Sessions» del dimecres, 4 de juliol.)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Senyors Diputats: Jo he de dirigir un prec al senyor Conseller de Cultura respecte d'uns fets que possiblement hauran arribat ja al seu coneixement. Em refereixo a l'atemptat contra el nostre tresor artístic que ha tingut lloc no fa gaires dies a Vilafranca del Penedès.

A Vilafranca del Penedès hi havia unes creus de terme que han estat enderrocades per la brigada municipal, per ordre d'un Conseller; tinc entès que no és per acord de l'Ajuntament. Jo, que coneixco —i si no el coneguéssim hauria de prendre per testimoni d'ell les paraules que en aquesta mateixa Cambra han estat pronunciades— l'interès que el senyor Conseller de Cultura es pren per la conservació del nostre Patrimoni Artístic, he d'entendre que no pot deixar passar aquest greu atemptat sense prendre una determinació. No en tenim prou en fer lleis que tendeixin a garantir el bon ús i la conservació de les nostres obres d'art quan es troben en mans de particulars, quan es troben en mans de l'Església, quan es troben en mans dels organismes depenents de la Generalitat, si aquelles coses que es troben confiades únicament al respecte i l'amor del mateix poble, són objecte d'atacs i de greuges per part d'aquells mateixos que dintre de cada lloc s'haurien de sentir investits de la representació més genuïna d'aquest mateix poble.

No és solament el cas de Vilafranca, que té una particular gravetat, perquè Vilafranca ja és una població d'una importància que fa suposar que els represen-

tants que pot portar al seu Municipi tenen obligació d'estar investits d'una cultura mínima que els impedeixi fer aquests actes de vandalisme. Hi ha altres poblacions de menys importància on s'han fet coses semblants, com per exemple, Viloví, Santa Maria de Vallvé i Les Cabanyes. Jo crec que s'ha de sortir al pas d'aquesta cosa que tendeix a destruir d'una manera irreparable una part molt important del nostre patrimoni artístic, però que, al mateix temps, fereix els sentiments d'una quantitat també molt considerable de catalans que, en un moment com aquest en què demanem l'assistència de tots els catalans, tenen dret a què se'ls respecti aquest sentiment que ells tenen arrelat. És una part de la nostra història, és una part de la manera d'ésser del nostre poble, i és una part d'aquella riquesa que constitueix un títol d'honor per a Catalunya la que s'ha de defensar.

Jo no vull fer-me més extens ni vull entrar més a fons en aquest afer retreient detalls dels quals estic informat, perquè jo prefereixo de moment confiar-me al bon zel, a la bona voluntat, al patriotisme del senyor Conseller de Cultura, amb la confiança que ell sabrà posar-hi el remei adequat.

El català i els funcionaris públics

(Del «Diari de Sessions» del divendres, dia 6 de juliol.)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Senyors Diputats: Jo he de fer avui un prec al Conseller que correspongui, que, en quant a la matèria,

coincideix amb el primer dels precés que ha fet el nostre volgut company senyor Andreu.

No són solament alguns funcionaris d'Hisenda els que es neguen a acatar les disposicions de l'Estatut en referència a l'ús de l'idioma català. A l'Administració de Correus passa una cosa semblant. Els fulls per a les trameses contra reembors i les fulles de reclamació d'aquests reembors són uns impresos que tenen uns blancs per a omplir i que l'interessat té, segons l'Estatut, el dret d'omplir-los amb la llengua que li plagui, de les dues que tenen la consideració de llengües oficials. Però a l'Administració de Correus es neguen a rebre aquelles que vénen omplertes en català.

Aquest és un fenomen nou, puix anteriorment les havien acceptat omplertes en català. No sabem quin és l'origen d'aquesta resistència que ha sorgit ara darrerament, però entenc que és el Govern de Catalunya al que correspon fer les gestions precises perquè, com deia molt bé el senyor Andreu, aquests funcionaris de l'administració pública a Catalunya siguin els primers en acceptar i en acatar les disposicions del nostre Estatut i en reconèixer els drets que tenen tots els ciutadans a expressar-se en llur idioma propi.

El Sr. PRESIDENT: La Mesa trametrà els precés dels senyors Andreu i Romeva als Consellers corresponents.

TAPIOQUES i PURÉS
Figueres
són els millors.

NOTICIARI

Notes d'U. D. de C.

De Secretaria General

Trobant-se de vacances el Secretari General del Partit, senyor Josep M. Casasses, s'ha encarregat de la Secretaria el vice-secretari Sr. A. Trapé.

Constitució de la Federació de Joventuts d'U. D. de C.

Han estat aprovats pel Comitè de Govern i pel Consell Nacional, els Reglaments de la Federació

de Joventuts de U. D. de C., aprovats en el I Congrés de Joventuts.

En el darrer Consell Nacional prengué possessió del seu nou rec el Sr. Ignasi Maluquer, com a representant en aquest organisme de la Federació.

Una nova delegació a Puigreig

Han estat presentats a la Conselleria de Governació els regla-

ments per què ha de regir-se la nova Delegació de Puigreig.

Ha causat gran alegria als nostres elements de la comarca del Bergadà la notícia d'aquesta nova Delegació, que per la seva especial situació geogràfica és d'esperar que portarà a cap una tasca profitosa pels ideals defensats per Unió Democràtica.

Les delegacions de Barcelona-Ciutat

Les delegacions de U. D. de C. a Barcelona-ciutat, malgrat trobar-se en ple període de vacances, continuen la seva tasca en pro dels nostres ideals.

L'estiu, per a elles, més que de descans i de repòs, els hi serveix per a fer acopi de forces, per a continuar a entrada d'hivern, amb més braó i entusiasme les seves tasques. Així sabem, encara que oficiosament, que la Delegació de Gràcia fa treballs per a canviar el seu estatge per un de més espaiós i més cèntric.

La delegació de Tarragona

Aquesta Delegació ha canviat d'estatge. La nova adreça és: Rambla de Sant Joan, 38.

Pel diumenge, dia 15, aquesta Delegació ha organitzat una reunió comarcal en la que hi assistiran representacions de Valls, Reus, Falset, i d'altres pobles de la comarca. En ella es tractarà del camí a seguir pel millor desenvolupament de la tasca proselitista pel camp de Tarragona.

Entitat del Camp d'en Grassot Matadero, 19 i 21

Biblioteca.—Entre alguns volums, de la recepció dels quals donarem compte la propinent setmana, destacarem un exemplar que ens ha satisfet molt particularment: es tracta de la *Història General de Catalunya*, de M. Serra i Roca, que molt gentilmente ens ha estat ofrenat pel senyor Frederic Ratera. No sap el graciós ofrenant com li ho agraim. I com estimariem que els nostres anhels s'anessin satisfent i ens arribessin més obres encara —fins compendis— de la història Pàtria, algun tractat de sociologia cristiana, obres filològiques del mestre Fabra, etc. Moltes gràcies.

La VII Conversa política.—Seguint el curs d'aquestes converses, correspon al propinent dissabte, dia 14, l'exposició del punt VI de la *Declaració de Principis d'U. D. C.*

Aquest tema, que constituirà la VII Conversa, l'escollí el senyor Joan Meler i Ferrer, a qui tindrem ocasió d'escoltar el dia indicat, a les sis hores de la tarda, com d'habitud.

La VIII Conversa tindrà lloc el propinent dia 19. Consistirà a explicar el punt VII de la *Declaració de Principis*. N'ha estat encarregat el senyor Robert Blanquer i Belda.

Joventut.—Segueixen els treballs de formació.

Escola de polemistes.—Com sempre, tots els dijous, de les 8 a les 9 de la vetlla.

La III Vetllada d'esplai.—La Secció d'Art i d'Esplai ultima els preparatius per a la III Vetllada, que ha estat acordada per a la nit del dia 28 d'aquest mes. Oportunament es donaran detalls.

T. G. Núria : Boters, 10, int. : Tel. 17053